

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

† ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ,
ἐλέω Θεοῦ, Ἀρχιεπίσκοπος
Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου.
Παντί τῷ Χριστεπωνύμῳ Πληρώματι
τῆς Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.
Ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν
Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τό σκάνδαλο τοῦ Σταυροῦ διαδέχεται σήμερα ὁ θρίαμβος τῆς Ἀνάστασης. Τῇ σιγῇ τοῦ δέους, πρό τοῦ «ὡς σκύμνου λέοντος» ὑπνώσαντος Κυρίου, διακόπτει σήμερα ἡ στεντόρεια ἰαχὴ τῆς νίκης. Ὁ *ζωαρχικότατος* νεκρός, «τοῦ Ἰδοῦ τὴν ἄπληστον γαστέρα ρήξας», ἐξήστραψε ζωὴν καὶ τὴν «ἀνάστασιν ἐβράβευσε τῷ βροτείῳ φυράματι». Γι' αὐτό καὶ «Ἰδοὺ στενάζει καὶ θάνατος ὁδύρεται καὶ κόσμος ἀγάλλεται καὶ πάντες συγχαίρουσιν».

Ἀφοῦ συμπορευθήκαμε καὶ ἐμεῖς μέ τόν Χριστό στα Ἱεροσόλυμα καὶ ἀφοῦ βιώσαμε τὴν ἀγωνία τῆς Γεθσημανῆ, τὴν ὁδὴν τοῦ Σταυροῦ καὶ τὴν πικρία τοῦ θανάτου, ἐνωτιζόμαστε ἤδη τὰ Εὐαγγέλια τῆς χαρᾶς.

Ἡ Ἐκκλησία, προβάλλουσα γιὰ δύο χιλιάδες χρόνια τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, δέν προσφέρει ἐπιστημονικὲς ἀποδείξεις τοῦ ὑπερφυοῦς αὐτοῦ γεγονότος. Καλεῖ ὅλους, μέ τὴν προτροπὴ «ἐξέρχεσθε οἱ πιστοὶ εἰς τὴν Ἀνάστασιν», σέ βιωματικὴ ἐμπειρία του. Τὰ ὑπέρλογα γεγονότα προσεγγίζονται μέ τὴν πίστη. Καί ἡ

πίστη δέν ἐπιδέχεται ἐπιστημονική τεκμηρίωση. Μάρτυρες τῆς Ἀνάστασης οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, ἡ πρώτη Ἐκκλησία, ἀφοῦ συναναστράφηκαν μέ τόν Χριστό, μετά τήν Ἀνάστασή του, καλοῦν καί ἐμᾶς σέ μία τέτοια ἐμπειρία τῆς Ἀνάστασης. Μιά ἐμπειρία, πού θά μᾶς βοηθήσει νά συνειδητοποιήσουμε τήν παλιγγενεσία, πού ἔφερε στόν κόσμο τό μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο ἱστορικό αὐτό γεγονός.

Μέ τήν Ἀνάστασή του, ὁ Χριστός «ῥοδοποίησε πάση σαρκί τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν». Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί νίκη ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κατά τοῦ θανάτου καί τοῦ Ὑδῆ. Τό δέσμιο θάνατο καί τόν Ὑδῆ καταπατεῖ ὄχι μόνο ὁ Χριστός, ὅπως παραστατικά εἰκονίζεται στήν ὀρθόδοξη εἰκονογραφία, ἀλλά καί ὁλόκληρο τό συνανιστάμενο γένος τῶν ἀνθρώπων. Μέ τήν Ἀνάσταση πραγματώνεται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «*Εγὼ ἦλθον ἵνα ζω-ήν ἔχωσι καί περισσόν ἔχωσιν*» (Ἰω. 1', 10).

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ κατέστη, ὕστερα, καί τό θεμέλιο τῆς αἰσιοδοξίας, τῆς δημιουργικότητος καί τῆς ἐλπίδας στήν παροῦσα ζωή. Μέ τήν Ἀνάσταση, ὅλα, ὅσα συμβαίνουν στόν κόσμο τοῦτο, παίρνουν ἄλλη διάσταση. Οἱ θλίψεις ἀντιμετωπίζονται ὡς παροδικές. Τό βάρος τῶν καθημερινῶν δεινῶν μας, πού προέρχονται ἀπό τήν ἀδικία, τούς κατατρεγμούς, τήν ἀσθένεια καί τίς στερήσεις, ἐλαφρύνεται μέ τήν ἐλπίδα καί τήν προσδοκία τῆς αἰώνιας ζωῆς. Οἱ χαρές τοῦ κόσμου τούτου καθαγιαζονται καί βιώνονται ὡς πρόγευση τῆς αἰώνιας χαρᾶς.

Δῶρο τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί ἡ συγγνώμη, πού ἀνέτειλε ἀπό τόν τάφο, ἡ ἀγάπη καί ἡ συγχώρηση τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο, πού καλεῖ καί σέ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τό συν-άνθρωπο. Μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς νίκης, τῆς χαρᾶς καί τοῦ φωτός, πού ἀνέτειλε ἀπό τόν τάφο καί διεχύθη σέ ὅλο τόν κόσμο, δέν ἔχουν θέση μικρότητες καί μνησικακίες, μίση καί πάθη. Ἡ Ἐκκλησία προτρέπει σήμερα ὅπως «*συγχωρήσωμεν πάντα τῇ ἀναστάσει καί ἀλλήλους περιπτωξώμεθα*».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἕαν «*πάντες οἱ θανάτου κέντρῳ πληγέντες ἀναστάσεως ἐλπί-*

σι ζωογονοῦνται», διά τῆς ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου πολύ περισσότερο νιώθουμε τό σκίρτημα τῆς νέας ζωῆς ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου, πού ζοῦμε «ἐν τοῖς μνήμασι» τῶν ἐθνικῶν θλίψεων καί τῶν ποικίλων συμφορῶν τῆς πατρίδας μας γιά τριανταέξι, σχεδόν, χρόνια. Καί τό σκίρτημα τοῦτο ἐπιτάσσει ἀνασύνταξη δυνάμεων, ἐπανακαθορισμό στόχων, ἀφύπνιση συνειδήσεων.

Ἕνας ψευδεπίγραφος ρεαλισμός, πού καλλιεργεῖται, δυστυχῶς, ἐδῶ καί καιρό στήν πλευρά μας καί πού παρουσιάζει τή διεκδίκηση τῶν δικαίων μας ὡς πρᾶγμα ἀνέφικτο, ὁδηγεῖ τό λαό μας σέ σύγχυση. Τό πλασματικό δίλημμα «μιά, ἐκ τῶν πραγμάτων, θνησιγενῆς λύση, ἢ διχοτόμηση», καθῶς καί οἱ ἐκφοβισμοί περὶ «τελευταίας εὐκαιρίας», μᾶς ἐγκλωβίζουν σέ ἀδιέξοδα, πού μόνο τήν Τουρκία ὠφελοῦν. Ὁ ραγιαδισμός καί ἡ ἀψυχολόγητη ἐπανάληψη, ὅτι «ἡ λύση θά εἶναι ὀδυνηρή», ἐμπεδώνουν στό λαό ἓνα αἴσθημα ἡττοπάθειας, πού ὁδηγεῖ στήν ἥσσανα προσπάθεια. Ἡ ἀνοχή σέ μεθοδεύσεις, πού ἀποψιλώνουν τήν κυριαρχία τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας καί ἀναβαθμίζουν τό ψευδοκράτος, ἀπεργάζεται τόν ἐθνικό ἀφανισμό μας. Κάναμε λάβαρο τοῦ ἀγῶνα μας τίς πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό τουρκικές θέσεις καί δέν ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι μέ τόν τρόπο αὐτό προάγουμε τόν τελικό στόχο τῆς Τουρκίας, πού εἶναι ἡ τουρκοποίηση τῆς Κύπρου.

Ἡ συμπεριφορά αὐτή, ὅμως, συνιστᾷ ὑποταγή στή φθορά καί στό θάνατο, παραπέμπει σέ δικαιοσύνες Ὑλννα καί Καϊάφα καί σέ ἐξουσίες Ποντίου Πιλάτου καί Τιβερίου Καίσαρος. Μένει στή θεολογία τοῦ τάφου, στόν πρό τῆς «μιας τῶν Σαββάτων» χρόνο. Μά ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, στήν ὁποία μᾶς εἰσάγει ἡ σημερινή «κλητή καί ἀγία ἡμέρα», ἐπαγγέλλεται λύση τῆς φθορᾶς, κατίσχυση τῆς ζωῆς, ἐπικράτηση τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας καί ὅλων τῶν ἄλλων πανανθρωπίνων ἀξιῶν.

Καλούμαστε σήμερα νά φανοῦμε ἄξιοι τῆς χριστιανικῆς «κλήσεως ἐν ἣ ἐκλήθημεν», ἀντάξιοι καί τῶν Ἑλλήνων προγόνων μας. Εἶναι καιρός νά ἀξιοποιήσουμε τήν ἔνταξή μας στήν Εὐρώπη. Δέν εἴμαστε Εὐρωπαῖοι δεύτερης κατηγορίας, ὥστε μόνο ἐμεῖς νά μή δικαιούμαστε ὅ,τι δικαιοῦνται ὅλοι οἱ ἄλλοι. Εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη, νά ἐπανατοποθετήσουμε τό πρόβλημά μας ὡς πρόβλημα εἰσβολῆς καί κατοχῆς. Νά ἀγωνιστοῦμε γιά ἀπελευθέρωση, καί

ὄχι γιά μιά ὁποιαδήποτε «ἐπανένωση». Ἄν ἐμεῖς δέν ἀγωνιστοῦμε μέ σθένος, κανέννας δέν θά ἐνδιαφερθεῖ, αὐτοβούλως, γιά μᾶς. Προτρέπουμε, ὡς ἐκ τούτου, καί τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας καί τήν πολιτική Ἡγεσία ὅπως ἐνωτισθοῦν τή φωνή τοῦ χρέους, πού προέρχεται ἀπό τήν ὑπερτρισχιλιετῇ ἐλληνική ἱστορία μας καί τή δισχιλιετῇ χριστιανική πορεία μας, καί μή ἐνδώσουν σέ δυσκολίες καί πιέσεις.

Μέ τίς σκέψεις αὐτές, καί μέ τήν ἀγωνία γιά τήν πορεία τοῦ ἐθνικοῦ μας θέματος νά μή μᾶς ἐπιτρέπει νά ἀφεθοῦμε πλήρως στήν ἀναστάσιμη χαρά, ἀπονέμουμε σέ ὅλους τήν πατρική εὐλογία μας καί ἀπευθύνουμε τό χαιρετισμό τῆς ἀγάπης μας. Στέλλουμε μήνυμα ἐλπίδας καί ἐγκαρτέρησης στούς πρόσφυγες, στούς συγγενεῖς τῶν ἀγνοουμένων μας καί στούς ἡρωϊκοῦς ἐγκλωβισμένους μας.

«Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου», Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος «ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ. στ', 2), εἶθε νά καθοδηγεῖ ὅλους, λαό καί Ἡγεσία, στήν πορεία τοῦ χρέους καί τῆς εὐθύνης.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Κύπρου,
ἹΑγιο Πάσχα 2010.

Διάπυρος ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι εὐχέτης
† Ο ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΣΗΜ.: Οἱ Ἐφημέριοι καθίστανται ὑπεύθυνοι γιά τήν ἀνάγνωση τῆς Ἐγκυκλίου μετά τό ἑωθινό Εὐαγγέλιο καί τό «Χριστός Ἀνέστη» καί ὅπωςδήποτε πρὸ τῆς μεγάλης συναπτῆς, στήν ἐξέδρα, ὅπου θά τελεσθεῖ ἡ ἀκολουθία τῆς Ἀνάστασης.